

„Jeesus Kristus on sama eilen ja tänään ja iankaikkisesti.”

(Hebr 13:8)

KIERTOKIRJE

Huhtikuu 2017

Juhla-Julkaisu

55 vuotta Jumalan tehtävässä toimien

Minä tervehdin oikein sydämellisesti kaikkia veljiä ja sisaria maailmanlaajuisesti Herramme Jeesuksen Kristuksen kalliissa nimessä Ilm 1:1:n Sanalla:

„Jeesuksen Kristuksen ilmestys, jonka Jumala antoi hänelle, näyttääkseen palvelijoillensa, mitä pian tapahtuman pitää; ja sen lähettämänsä enkelin kautta antoi tiedoksi palvelijalleen Johannekselle.”

Apostoli Johannes oli sellainen palvelija, jolle paljastettiin pelastushistorian profeetallinen osa. Apostoli Paavali oli sellainen palvelija, jolle paljastettiin kaikki, mitä tapahtuu armonaikana Kristuksen takaisinpaluuseen asti.

Paavali on voinut kirjoittaa: *„Minä kiitän häntä, joka minulle on voimaa antanut, Kristusta Jeesusta, meidän Herraamme, siitä, että hän katsoi minut uskolliseksi ja asetti palvelukseensa* (1Tim 1:12). **Saman voin minä sanoa.** Myös tämä pysyy totena: *„Niinpä Jumala asetti seurakuntaan ensiksi muutamia apostoleiksi, toisia profeetoiksi, kolmansia opettajiksi, sitten hän antoi voimallisia tekoja, sitten armolahjoja parantaa tauteja ...”* (1Kor 12:28).

Pelastussuunnitelmaansa vastaten Herra Jumala on itse asettanut seurakuntaansa palvelustehtävät. Meidän ajassamme oli erityinen William Branhamin palvelustehtävä maailmanlaajuisesta seurakuntaa varten pelastushistoriallisesta merkityksestä, ja se on myös palvelustehtävä, jonka kautta viimeinen sanoma edeltää juuri ennen Kristuksen toista tulemusta.

Jeremialle Herra puhui: *„Älä sano: 'Minä olen nuori! (Minä olin 29.) Vaan mene, kunne ikinä minä sinut lähetän, ja puhu kaikki, mitä minä käsken sinun puhua ... Sinä olet nähnyt oikein; sillä minä valvon sanaani toteuttaakseni sen! ...Ja he sotivat sinua vastaan, mutta he eivät voita sinua, sillä minä olen sinun kanssasi, sanoo Herra, ja pelastan sinut.»* (Jer 1:7, 12, 19).

Ylipappi Joosualle sanottiin: „*Näin sanoo Herra Sebaot: Jos sinä vaellat minun teilläni ja hoidat minun säättämäni tehtävät, saat sinä myös tuomita minun huonettani ja vartioida minun esikartanoitani, ja minä annan sinulle pääsyt niiden joukkoon, jotka tässä seisovat.*» (Sak 3:7).

Totisesti, Jumala on tehnyt tiettäväksi profetoilleen ja palvelijoilleen sen, mitä Hän on määrännyt iankaikkisuudesta asti omiaan varten – ja tässä viimeisessä ajassa myös meitä varten. Ei milloinkaan aikaisemmin ole niin selvästi ja kaikenkäsittävästi paljastettu Sanaa ja Jumalan neuvopäätöstä kuin meidän ajassamme.

Eri kiertokirjeissä minä olen kuvannut monista vuosista ja erityisistä kokemuksista, jotka ovat suorassa yhteydessä palvelustehtävään, johon Herra itse on asettanut minut 2. huhtikuuta 1962.

Koska palvelevat veljet ovat pyytäneet minulta sitä, minä tuon vielä kerran lyhyesti esiin henkilökohtaiset päivänmäärät. Kuten kaikille on tunnettua, minä olen syntynyt joulukuussa 1933 Bezirk Danzigissa, entisessä Itä-Preussissa. Sotarintaman edellä pakenemisen jälkeen tammikuussa 1945 vanhempieni ja sisarusteni kanssa maaliskuusta 1945 lähtien me asuimme Pohjois-Saksassa. Vuodesta 1947 alkaen minä vierailin evankelioimiskokouksissa ja kansainvälisissä kristillisissä konferensseissa ennen kaikkea Hampurissa. 1948 minä koin kääntymykseni ja uskonkasteen, 1949 henkikasteen ja vihin elämäni Herralle ja Lunastajalleni Jeesukselle Kristukselle.

Minä vierailin toistuvasti konferensseissa Elim helluntaiseurakunnassa Bachstrassenilla samoin kuin vapaan helluntaiseurakunnan konferensseissa Eimsbüttelkadulla Hampurissa. Sotavuosien jälkeen oli Pyhä Henki erityisen toimivana pakolaisten ja kotinsa menettäneiden keskuudessa; tapahtui Hengen kasteita, että jopa kokonainen seurakunta on rukouksen aikana kielilläpuhumisessa harmoonisesti ylistänyt Jumalaa.

1949 minä kuulin ensimmäisen kerran William Branhamista helluntaikonferenssissa amerikkalaiselta evankelistalta Hal Hermannilta, joka oli filmannut sotareportterina atomipommihyökkäyksen jälkeen Hiroshiman rauniot. Myös Albert Goetz kertoi myöhemmin lehdessään „Enemmän Valoa” Branhamista ja sanoinkuvaamattomista asioista, jotka tapahtuivat hänen palvelustehtävässään. Hän julkaisi Gordon Lindsayn kirjan saksankielisen käännöksen „William Branham, Jumalan lähettämä mies”.

Tammikuusta 1952 lähtien minä asuin Krefeldissä. Täällä oli pieni vapaa helluntaiseurakunta, jossa myös minut kutsuttiin saarnaamaan. Sen kautta, mitä minä luin kirjasta „William Branham, Jumalan lähettämä mies” nousi minussa toive kuulla tätä Jumalan miestä henkilökohtaisesti.

Elokuussa 1955 minä olen kokenut mukana veli Branhamin siunatut kokoukset Karlsruhessa. Hänen yksinkertaisuutensa ja nöyryytensä tekivät minuun mitä syvimmän vaikutuksen. Kokouksissa me näimme parantamisen lahjan, yhdistettynä profeettallisen lahjan kanssa, nähdä näkyjä, mitä Jumala suoraan paljasti rukousjonossa olevan sairaan elämästä. Sama palvelustehtävä tapahtui meidän edessämme, niinkuin se kuvataan evankeliumeissa meidän Herrastamme. Meidän silmiemme edessä sokeat todella tulivat näkeviksi, halvaantuneet parannettiin ja vaikeasti sairaat tulivat terveiksi. Jeesuksen Kristuksen täysi evankeliumi saarnattiin, ja Jumala on vahvistanut sen sitä seuraavien merkkien kautta (Mark 16:20). Minä olin ensimmäisestä päivästä alkaen vakuuttunut siitä, että ei kukaan voi tehdä niitä tekoja, joita täällä tapahtui, ellei Jumala ole hänen kanssaan ja tee niitä. Ne olivat kokoukset niin kuin Raamatussa, päivät niin kuin apostolien aikana, jotka minä olen kokenut mukana elokuussa 1955 Karlsruhessa silminnäkiä- ja korvinkuulijatodistajana.

Minulle oli tuttua, miten eri seurakunnissa opetetaan, uskotaan ja kastetaan. Sen tähden minulle oli kyse saada tietää, mitä tämä jumalanmies uskoo ja opettaa, sillä Jumalahan vahvisti Sanan heti siinä paikassa tuhansien ihmisten edessä. Tässä kaipauksessa minä otin osaa 6.-15. kesäkuuta 1958 suureen „Voice of Healing” -konferenssiin Dallasissa, Texasissa, USA:ssa, jonka Gordon Lindsay oli kutsunut koolle. Aamupäivä- ja iltapäiväkokousten aikana puhuivat maailmantunnetut evankelistat, mutta iltakokouksissa veli Branham oli pääpuhujana. Niin minulla oli mahdollisuus tehdä vertailu, ja minulle riitti jo kolme ensimmäistä päivää saada selvyys: Se oli hänen palvelustehtävänsä jumalallinen oikeutus, mikä erotti veli Branhamin kaikista muista evankelistoista.

Ennen iltakokousta 12. kesäkuuta 1958 Dallasissa minä halusin keskustelun hänen kanssaan ja sanoin hänelle: „Veli Branham, minä näen eron sinun ja kaikkien toisten evankelistojen välillä. Minä haluaisin tietää, mitä sinä uskot ja opetat.” Hänen vastauksensa kuului: „Minulla on sanoma, joka minun täytyy tuoda. Mene Leo Mercierin luo: hän on se, joka nauhoittaa saarnat ääninauhoil- le. Pyydä häntä antamaan joitakin niistä sinulle mukaasi...” Keskustelun päät- teeksi hän sanoi: „Veli Frank, sinä olet palaava takaisin Saksaan tämän sano- man kanssa.” Siihen aikaan minä olin asunut Kanadassa 2 ja ½ vuotta. Sano- masta minä kuulin tuona ajankohtana ensimmäisen kerran. Keskustelun lopus- sa me syleilimme toisiamme. Seuraavana päivänä minä menin veli Mercierin

luo ja hän antoi minulle viisi ääninauha-saarnaa. Minä annoin osoitteeni ja siitä lähtien minä sain lähetettyinä jokaisen saarnan, jonka veli Branham on pitänyt.

Uusi ajanjakso

Vähän tuon jälkeen minä palasin takaisin Saksaan. Täällä minä olin osallisena saarnapalvelustehtävään kuten olin ennen maastamuuttoani 1956. Lokakuussa 1959 vapaitten helluntaiseurakuntien vastuullinen johtaja tuli Krefeldiin ja varoitti eräässä kokouksessa julkisesti veli Branhamista ja hänen opistaan. Minulle ja joillekin veljille ja sisarille, yhteensä 14 henkilöä, oli nyt tullut ajankohta jättää se seurakunta. Me kokoontuimme pienessä kotipiirissä, missä minä käänsin joulukuussa 1959 ensimmäisen veli Branhamin saarnan. Herra lahjoitti armon, niin että pian meidän täytyi vuokrata sali, joka tarjosi paikan 70 henkilölle. Ei kauaakaan sen jälkeen me vuokrasimme salin, jossa oli tarkkaan 120 istumapaikkaa. Sitten me vuokrasimme salin, jossa oli 240 istumapaikkaa, koska yhä enemmän tuli veljiä ja sisaria lisää toisista kaupungeista. Huhtikuussa 1974 me olemme voineet vihkiä käyttöön meidän oman jumalanhuoneemme 750:ne istumapaikkoineen. Veli Branhamin saarnat, jotka minulle lähetettiin säännöllisesti, me käänsimme kokouksissamme simultaanisti ääninauhalta. Näin me koimme seurakuntana harmoonisesti hengellisen kasvun.

Minun kokemukseni veli Branhamin kokouksissa, olivat ne sitten 1955, 1958, 1962 ja henkilökohtaiset tapaamiset hänen kanssaan ovat teille tuttua. 21 veli Branhamin kirjettä 11. marraskuuta 1958 ja 30. syyskuuta 1965 välillä todistavat minun henkilökohtaisesta yhteydestäni jumalanmiehen kanssa.

Se oli se päivä, jonka Herra on määrännyt Ilman kutsumista ei mitään lähettämistä – ei mitään lähettämistä ilman kutsumista

Sunnuntaina 2. huhtikuuta 2017 oli 55 vuotta siitä, jolloin uskollinen Herra on kutsunut minut oman tahtonsa mukaisesti, pelastussuunnitelmaansa vastaan. Paavali todisti oman kutsumisensa kolme kertaa: nimittäin Apt 9:ssä, Apt 22:ssa ja Apt 26:ssa. Veli Branham on todistanut oman kutsumisensa samoin useammin. Hän, joka löysi armon Jumalan tykönä, uskoi; joka ei, kulki sen ohi. Sama tapahtuu nyt.

Apostoli Paavali esitteli itsensä: *„Minä, Paavali, Jeesuksen Kristuksen palvelija, olen erotettu kutsumisen kautta apostoliksi, julistamaan Jumalan pelas-*

tussanomaa” (Room 1:1 saks. Raam.). Myös apostoli Jaakob esitteli itsensä „palvelijana”: „**Minä, Jaakob, Jumalan ja Herran Jeesuksen Kristuksen palvelija ...**” (Jaak 1:1) Saman teki apostoli Pietari: „**Minä, Pietari, Jeesuksen Kristuksen palvelija ja apostoli, lähetän tervehdykseni ...**” (2Piet 1:1 saks. Raam.). Uskollinen palvelija tekee kaiken tarkkaan Herransa ohjeen mukaisesti, niin kuin hänen Herransa on häntä käskenyt.

Eri kiertokirjeissä minä olen myös kertonut muista kokemuksistani, jotka ovat suorassa yhteydessä palvelustehtävään, johon Lunastaja henkilökohtaisesti on valtuuttanut minut. Toistuvasti Hän on puhutellut minua „palvelijana”, ja minä voin mainita jokaisen paikan, missä ja milloin se tapahtui. Yhtään ainoaa kertaa se ei ollut mikään uni, joka kerta minä olin valveilla. Kuten Paavali, voin minä sanoa Jumalan ja ihmisten edessä: „**Niin tapahtui...**” (Apt 22:6). Kuka voi käsittää, mitä se merkitsee kuulla kaiken läpitunkeva Herran ääni, ja se vastuu, kun saa suorat ohjeet?

- Krefeld: Minun todistukseni valtavasta kokemuksesta 2. huhtikuuta 1962 on teille kaikille tunnettu vuosien ajalta. Päivänkoitteessa minä kuulin Herran valtavan äänen: „**Palvelijani, sinun aikasi tätä kaupunkia varten on pian lopussa. Minä lähetän sinut toisiin kaupunkeihin julistamaan Minun Sanaani.**” Minä vastasin: „Rakas Herra, eivät he ole kuuleva minua ...” Hänen vastauksensa oli: „**Palvelijani, tulee aika, jolloin he ovat kuuleva sinua. Järjestäkää ruokaa ja elintarvikkeita, sillä tulee suuri nälänhätä. Silloin sinun tulee seistä kansan keskellä ja jakaa ruokaa ...**” ja sitten seurasi yksityiskohdat, joita minun tuli tarkata. Kaksi viimeistä asiaa, jotka Herra on minulle sanonut, ovat: „**Palvelijani, älä perusta mitään paikallisseurakuntia äläkä julkaise mitään omaa laulukirjaa, sillä se on kirkkokunnan merkki ...**” Minä olen vakuuttunut siitä, että paikalliset seurakunnat ovat raamatullisia, mutta minun tehtäväni ei ole perustaa toisissa kaupungeissa eikä maissa seurakuntia. Myös kun meidän keskuudessamme, ja kuten kaikissa seurakunnissa on tavallista laulaa laulukirjoista, en minä saa julkaista mitään omaa. Minä olen tarkkaan totellut, mitä Herra sanoi.
- Marselle, Ranska: „**Palvelijani, nouse ylös ja lue 2. Timoteus luku 4, sillä Minä haluan puhua sinun kanssasi ...**” Edellisenä iltana minulle oli asetettu kysymys, mitä ovat seitsemän ukkosenjyrinää. Minulla ei ollut siihen mitään vastausta. Seuraavana aamuna Herra itse antoi minulle vastauksen Pyhien Kirjoitusten kautta: „**Saarnaa Sanaa, astu**

esiin sopivalla ja sopimattomalla ajalla, nuhtele, varoita, kehoita kaikella pitkämielisyydellä ja opetuksella ...” Sitten minä asetin Raamattuni pöydälle, nostin käteni ylös ja sanoin: „Rakas Herra, niin varmasti kuin Sinä olet käskenyt minua lukemaan tämän tekstin, niin varmasti ei ole kirjoitettu Jumalan Sanana sitä, mitä seitsemän ukkosenjyrinää ovat puhuneet. Sen tähden siitä ei voi saarnata.” Se on NÄIN SANOO HERRA. Totiset Jeesuksen Kristuksen palvelijat ovat itse Jumalan velvoittamia saarnaamaan vain, **mitä on kirjoitettu** (Ilm 1:1-3), eivätkä saa ottaa mitään pois kirjoitetusta eivätkä lisätä mitään siihen (Ilm 22:18-20). Seitsemän ukkosenjyrinää Ilmestyskirja 10:sta ovat kuitenkin vasta silloin kaikuva, kun Herra liiton enkelinä tulee alas ja asettaa jalkansa maan ja meren päälle.

- Krefeld: Näky vehnäpellon ja leikkuupuimurin kanssa oli sanoinkuvaamaton. Tätä kokemusta pilkattiin hyvin paljon. Eräs veli kirjoitti monia vuosia sitten jopa erään prosyyrin otsikolla „Leikkupuimuri-asiakirja”. Siinä minut kuvataan antikristukseksi, harhaanjohtajaksi jne. ja pilkataan kovin. Minä toistan Jumalan kasvojen edessä vain sen, mitä minä olen nähnyt ja kuullut: Minut asetettiin Hengessä hyvin suuren, ylikypsän vehnäpellon ääreen ja näin, miten täydet tähdät, jotka jo olivat auringon paahtamia, kaikki tasaisesti taipuivat alaspäin. Minä tiedän, että koko armonajan Sana on kylvetty siemenenä ja että jokaisessa seurakuntajaksonajassa on tapahtunut voittajien sielujen elonkorjuu. Kuitenkin Kirjoitukset puhuvat myös siitä, mitä on lopussa tapahtuva: että vehnä korjataan taivaallisiin aittoihin (Matt 3:12). Minun huomiotani herätti se, että ei mitään ohdakkeita ollut nähtävissä koko vehnäpellossa, ja minä tiesin Hengessä, että rikkaruoho oli jo korjattu pois, niin kuin on kirjoitettu: „*Kootkaa ensin luste ja sitokaa se kimppuihin ...*” (Matt 13:30). Sitten minä katsoin vasemmalle ja näin aivan uuden leikkuupuimurin. Sillä hetkellä Herra puhui valtavalla äänellä: „**Palvelijani, leikkuupuimuri on määrätty sinua varten, sillä sinun tulee korjata elo talteen ...**” Minä menin heti sinne ja nousin leikkuupuimuriin. Mutta tuli aivan pimeää: se oli, kuin olisi tapahtunut taistelu yhteenyöryvissä pilvissä. Ja minä sanoin: „Uskollinen Herra, on liian myöhäistä; minä en voi korjata eloa talteen: tuomiot puhkeavat maan ylle.” Seuraavassa silmänräpäyksessä aurinko tuli kaikella voimalla aukosta pilvikerroksessa ja paistoi vehnäpellon ylle. Heti minä liikutin vipua ja aloin korjata eloa talteen. Kun minä olin juuri valmis, tuli aivan pimeää ja minä kuulin ainoastaan enää pauketta ja ukkosenjyrinää.

- Krefeld: **„Palvelijani, peru matka Intiaan!”** Minä tein sen vasta sitten, kun Herra oli käskenyt minua toisen kerran perumaan sen. Minä olin noutanut jo matkalipun matkatoimistosta ja minun tuli lentää perjantaina lokakuussa 1976. Kone Bombaysta Madrasiin, johon minut oli kirjattu, syttyi lähdön jälkeen tuleen, syöksyi maahan ja kaikki 96 matkustajaa menehtyivät. Minun nimeni oli matkustajaluettelossa – niin se vahvistettiin puhelun kautta ulkoasianministeriöstä –, mutta minun aikani mennä kotiin ei ollut vielä tullut.
- Edmonton Kanada: **„Palvelijani, Minä olen määrännyt sinut Matteus 24:45-47 mukaisesti jakamaan ruokaa oikealla ajalla.”** Se oli minulla vastaus Herran suusta, sen jälkeen kun veli Bablitz oli asettanut päivää aikaisemmin minulle kysymyksen, olisiko minun palvelustehtäväni myös löydettävissä Raamatussa niin kuin veli Branhamin palvelustehtävä. Siihen asti minä itse en ollut tietoinen siitä. Oi, Jumalan uskollisuutta! Amen. Veli Branhamhan oli sanonut minulle 3. joulukuuta 1962: „Veli Frank, odota ruuan jakamisen kanssa, kunnes olet saanut lopunkin.”
- Krefeld: **„Palvelijani, kun viimeinen vaikutus alkaa, Minä olen jälleen puhuva sinun kanssasi. Silloin Minun Henkeni on oleva sinussa pyhitettynä ...”** Siinä yhteydessä mainittiin myös Zürichin kaupunki. Minä pidän lujasti kiinni siitä, että Jumala itse on tekevä lopussa lyhyen ja valtavan teon, johon meillä on oleva osallisuus: ***Sillä sanansa Herra on toteuttava maan päällä, kun Hän antaa asioitten sujua varmasti ja ilman taukoa***” (Room 9:28; saks. Raam.).
- Krefeld: **„Palvelijani, kun rajat avautuvat, Minä olen kutsuva morsiamen itäeurooppalaisista maista ...”** Tuossa näyssä minä olin suuressa juhlasalissa korokkeella. Paljon ihmisiä tuli sisään, ja he istuutuivat. Sitten minä näin, että kaikkialla oli vielä tyhjiä tuoleja. Seuraavassa silmänräpäyksessä kaikui Herran ääni ylhäältä kruunuvallaisimen oikealtapuolelta, jonka alla minä seisoin: **„Palvelijani, kun tämä tapahtuu, on Minun tulemukseni hyvin, hyvin lähellä!”** Silloin minä näin, miten yksittäiset ryhmät itäeurooppalaisista maista tulivat järjestäytyneinä sisään. Jokaisen ryhmän johtava veli tervehti minua ja meni sitten kaikkien kanssa edelleen saliin. Sen jälkeen kun viimeinen ryhmä oli tullut sisään, katsoin minä yli salin: Nyt olivat kaikki tuolit täynnä. Tämä kokemus oli minulla kolmetoista vuotta ennen Ber-

liinin muurin kaatumista 1989 ja itärajojen avautumista. Silloin, 1967 ei kukaan ajatellut, että itäblokki hajosi, ja että Saksan ja Euroopan yhdistyminen tapahtuisi.

- Krefeld: **„Palvelijani, mene naapuritontille, vihi se Minulle ja rakenna sille ...”** Se tontti meidän kappelimme vieressä oli ollut toisessa maailmansodassa vankileiri ja oli yhä 2,30 m korkealla aidalla erotettuna meidän alueestamme. Minä menin tuolle tontille ahtaasta portista, joka johtaa ostoskeskukseen, polvistuin pusikossa ja vihin sen taivaan Jumalalle Hänen seurakuntaansa varten täällä maan päällä. Tänä päivänä siinä ovat lähetystyörakennus, paino, toimisto, lähettämistilat ja kasteallas.
- Krefeld: **„Palvelijani, mene R. T. :n luo, ota vanhimmat mukaasi ja lue hänelle Sana, jonka profeetta Jesaja puhui Hiskialle. Hänen tulee tulla terveeksi (Jes 38).”** Veli Russ, veli Schmidt ja minä teimme, mitä Herra käski, ja Jumala vahvisti Sanansa ihmeperantumisen kautta!
- Krefeld: **„Palvelijani, mene sinne, puhu Sana, sillä uskovan vaimon ei pidä joutua häpeään uskomattoman miehensä edessä.”** Eräs kallis sisar oli tullut aivan uudella autolla yli 300 kilometriä kokoukseen; kuitenkin, kun hän aikoi lähteä paluumatkalle, auto ei lähtenyt käyntiin – ei myöskään sen jälkeen, kun ammatti-ihmiset veljiemme keskuudessa olivat tehneet parhaansa ja vieläpä ADAC. Minä menin juuri rukoushuoneen läpi, kun Herran ääni kaikui. Ei kukaan ihminen voi kuvitella, minkä varmuuden, minkä ehdottomuuden se tuo mukanaan, kun Sana tulee Herran suusta! Minä menin ulos – joitakin veljiä oli vielä siinä lähistöllä –, tapasin sisaren ja sanoin: „Mene, laita auto käyntiin, sillä niin on Herra puhunut.” Sisar sanoi vastaan: „Mutta kaikkihan on jo koetettu ...” Minä keskeytin hänet: „Älä puhu, mene ja tee, mitä sinulle sanottiin Herran nimessä!” Sanottu ja tehty: Auto lähti käyntiin ensimmäisellä starttauksella, ja hän ajoi kotiin autolla ilman odottamatonta pysähtymistä! Seuraavana aamuna auto ei antanut äännähdystäkään itsestään ja täytyi hinata korjaamolle. Siellä todettiin, että bentsiinipumppu oli rikki, niin että uusi täytyi asentaa tilalle.
- Krefeld: Lauantaina, 18 marraskuuta 1978 Herra puhui noin kello 10 aikaan aamulla toimistossa Missions-Zentrumissa minulle: **„Palvelijani,**

tutki Apostolien teot, onko milloinkaan kutsuttu jotakin miestä vaimonsa kanssa johonkin palvelustehtävään.” Minä otin Raamatun, luin Apostolien teot ja totesin pian, että vieläpä seitsemän köyhäinhoitajaa olivat kutsutut ilman vaimoiaan. Tämän vaatimuksen kautta Jumala itse paljasti väääräksi profetian, joka oli tullut toukokuussa 1976, että minun tuli vihkiä palvelustehtävään eräs aviopari – ja vaikutuksen alla, että se olisi NÄIN SANOO HERRA, myös tein sen.

- Krefeld: Joulukuussa 1980 hyttysset pistivät minua neljä kertaa yhtenä yönä eräällä lähetysmatkalla Afrikan läpi Accrassa, Chanassa. Takaisinpaluuni jälkeen minut vietiin 1. tammikuuta 1981 sairaalaan, jossa diagnosoitiin trooppinen malaria pitkälle edistyneessä tilassa. Kolme päivää myöhemmin minä kuulin sanat, jotka ylilääkäri prof. toht. Becker suuntasi lääkäritiimilleen: „On liian myöhäistä. On liian myöhäistä. Tässä ei auta enää mikään; ei mikään lääke, ei myöskään mikään verensiirto.” Minä olen voinut vielä kuulla, mutta puhumiseen minä olin liian heikko. Minä huomasin, että loppu läheni, ja minun ainoa kysymykseni oli: „Herra, minun Lunastajani, millaisena minä seison Sinun edessäsi?” Sen jälkeen minut otettiin ruumiistani, asetettiin sinisen taivaan alle ja näin lukemattoman, valkoisiin vaatetetun joukon. Kaikki olivat nuoruutensa kukoistuksessa (Job 33:45). Huomiotaherättävää oli erilaiset hiusten värit. Sisarilla oli kaikilla avonaiset, pitkät hiukset. Meidät nostettiin majesteettisesti yhä ylemmäs. Sitten minä näin jotakin ikäänkuin horisonttaalisen jakolinjan, miten se ilmestyy auringonlaskussa pilvien yläpuolella. Minä tiesin Hengessä, että me sen jälkeen kohtaisimme Herran ilmassa. Sentähden minä katsoin ylös ja näin pyhän kaupungin. Onnenautuuden aallot virtasivat minun tivaallisen ruumiini lävitse. Minä tiesin: tämä on ylöstempaus. Pettymykseni oli suuri, kun minä palasin takaisin jälleen maalliseen ruumiiseeni.
- Krefeld: „**Palvelijani, kokoa Minulle Minun kansani, kaikki, jotka ovat tehneet liiton Minun kanssani uhratessa. Minä haluan heidän antaa kuulla Minun Sanani ...**” Myöhemmin minä löysin kaksi Kirjoitusten paikkaa, jotka ilmaisevat saman: 5. Mooses 4:10: „**Kokoa Minulle kansa: Minä annan heidän kuulla Sanani ...**” ja Psalmi 50:5-6: „**»Kootkaa minun eteeni minun hurskaani, jotka uhreja uhraten ovat tehneet minun kanssani liiton!« Silloin taivaat julistavat hänen vanhuskauttansa, sillä Jumala itse on, joka silloin pitää tuomion.”** **Jumalan Kansa, totinen uuden liiton seurakunta, kootaan nyt kuu-**

lemaan Jumalan Sanat. Meidän täytyy vastaanottaa se, mitä Jumala on lahjoittanut meille uusitamentillisen liitonsolmimisen kautta: „*Sillä tämä on minun vereni, uuden liiton veri, joka monen edestä vuodatetaan syntien anteeksisaamiseksi*” (Matt 26:28). Hän, joka nyt kuuluu Jumalan kansaan, on tuleva kuullakseen Jumalan Sanat. Kaikki toiset kulkevat eteenpäin omilla teillään. Kirjoitukset toteutuvat: „*Joka on Jumalasta, se kuulee Jumalan sanat. Sentähden te ette kuule, koska ette ole Jumalasta*” (Joh 8:47).

- Varna, Bulgaria: Lähetysmatkalla 15. heinäkuuta 1999 keskipäivän aikaan minut nostettiin ruumiin ulkopuolella ylös paratiisiin: Minä näin sateenkaarenväreistä muodostuneen, harmoonisesti liikkuvan valotäyteen. Minä tiesin Hengessä, että valtaistuini oli korkeammalla minun oikealla puolellani, sillä sieltä ylhäältä tuli enemmän tulesta ilmestyvää valoa. Vasemmalla lauloi miesten kuoro kohotetuksi käsin saksankielellä sanat psalmista 34: „**Herran enkeli asettuu niiden ympärille, jotka häntä pelkäävät, ja pelastaa heidät. Herran enkeli on nyt täällä! Maistakaa ja katsokaa, kuinka Herra on hyvä. Autuas se mies, joka häneen turvaa!**” Veli Branham on sanonut 68 kertaa: „Herran enkeli on täällä korkeella”: Se oli Herran läsnäolo yliluonnollisessa valopilvessä.

Kaikki on armoa: Kutsuminen, lähettäminen ja niihin yhdistetyt kokemukset. Se pysyy siinä, että sanoman täytyy edeltää Kristuksen toista tulemusta. Niin veli Branham on sanonut sen 17 kertaa, eikä mikään voi saada pois voimasta sitä, mikä on määrätty Jumalan pelastussuunnitelmassa ennen maailmanperustamista. „**Minä ilmoitan alusta asti, mitä tuleva on, ammoisia aikoja ennen, mitä ei vielä ole tapahtunut; Minä käsken: »Minun neuvopäätöseni tulee toteutumaan!«, ja kaiken, mitä Minä tahdon, Minä teen**” (Jes 46:10).

Jumalallisen ennaltamääräämisen perusteella minä olen saanut suorittaa pelastushistoriallista tehtävää tähän päivään saakka. Uskollisena sille, minkä Herra sanoi minulle 2. huhtikuuta 1962, minä olen jo 1966/67, vähän veli Branhamin kotiinmenon jälkeen, kutsunut kokoon kokoukset viidessä Länsi-Euroopan maassa ja 25 kaupungissa. Vuodesta 1968 lähtien minä matkustin myös Itä-Euroopan maihin Moskovan kautta aina Uralille ja Siperiaan asti. Uudet maat ja mantereet tulivat mukaan. Minä olen ajanut maasta maahan, matkustanut kaupungista kaupunkiin, lentänyt mantereelta toiselle ja olen julistanut Sanaa, niin kuin Herra on sen antanut minulle tehtäväksi 2. huhtikuuta 1962 – vieläpä Kairossa, Damaskoksessa, Aleppossa ja Beirutissa.

Myös Kanadassa, USA:ssa, Latinalaisessa Amerikassa, Afrikassa, Aasiassa, Australiassa ja Uudessa Seelannissa ja jopa Pekingissä, missä minut kahdeksankymmentäluvun alussa otettiin vastaan kuin joku valtiovieras, minä olen opettanut Jumalan Sanaa ja julistanut sanomaa. Uskollinen Herra on lahjoittanut jokaiselle matkalle armon ja antanut siunauksensa. Minä otan hyvin vakavasti Hänen tehtävänsä, jonka veli Branham on vahvistanut 3. joulukuuta 1963 todistajien edessä: jaa hengellistä ruokaa ja julista iankaikkisesti pätevää Jumalan Sanaa, missä ikinä tilaisuus siihen tarjoutuu.

55 vuoden aikana tuosta valtavasta kokemuksesta lähtien 2. huhtikuuta 1962 minä olen saanut vierailta 160 maassa osaksi toistuvasti ja niissä saarnata 650 kaupungissa. Jokakuukautiset lähetysmatkat koko ajanjakson aikana ovat ylittäneet tänä aikana 10 miljoonaa lentomailia. Minä en jää milloinkaan kuin 1 tai 2 päiväksi ja korkeintaan 2:sta 3:een kokoukseen yhdessä paikassa, sen jälkeen matka jatkuu eteenpäin seuraavaan kaupunkiin, julistaakseni viimeistä sanomaa Jumalan toimeksiannossa, kunnes viimeiset ennaltamäärätyt on uloskutsuttu. Myös TV-lähetysten kautta saavutetaan maat, joissa minä itse en ole voinut vielä vierailta. **Näin julistetaan evankaliumi maan ääriin asti kaikille kansoille todistukseksi (Matt 24:14) ja valituille uloskutsumiseksi (2 Kor 6:14-18), ja sitten on loppu tuleva; sen on Herra sanonut.**

Kaikkina noina vuosina meillä oli myös siunatut kokoukset täällä Missions-Zentrumissa. Myös kun saatana on yrittänyt vuonna 1979 tuhota minut, myös luottamuksen jumalalliseen kutsumiseen, seurakunnan ja kaiken kaikkiaan koko työn panettelun ja mainemurhan kautta, Jumalan avulla mentiin eteenpäin, niin kuin Herra on jo Jes 54:17:ssä sanonut: „*Jokainen ase, joka valmistetaan sinun varallesi, on oleva tehoton; ja jokaisen kielen, joka nousee käymään oikeutta sinun kanssasi, sinä osoitat vääräksi. Tämä on Herran palvelijain perintöosa, tämä heidän vanhurskautensa, minulta saatu, sanoo Herra.*”

Totiset uskovat ovat ottaneet meidän Herramme Sanan sydämmeensä: „*Totisesti, totisesti minä sanon teille: joka ottaa vastaan sen, jonka minä lähetän, se ottaa vastaan minut; mutta joka vastaan ottaa minut, se ottaa vastaan hänet, joka on minut lähettänyt*” (Joh 13:20) ja ovat pysyneet uskollisina. Mutta valitettavasti toteutuu myös: „*Mutta eivät kaikki ole olleet kuuliaisiksi evankeliumille. Sillä Esaias sanoo: »Herra, kuka uskoo meidän saarnamme?»*” (Room 10:16). Minun täytyi käsittää, että ei Herran palvelijalle tapahdu toisin, kuin hänen Herralleen ja toisille Jumalan palvelijoille, erityisesti kuin myös on tapahtunut Jobille ja hänen perheelleen. Apostoli Jaakob kirjoittaa: „*Katso, me ylistämme autuaiksi niitä, jotka ovat kestäneet; Jobin kärsivällisyyden te olette kuulleet, ja lopun, jonka Herra antaa, te olette nähneet. Sillä Herra on lau-*

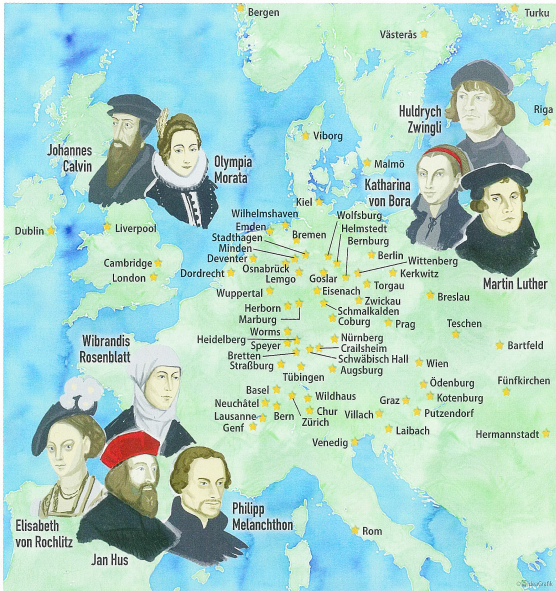
pias ja armahtavainen” (Jaak 5:11). Niin kuin Job, on seurakunta myös kokeva kaksinkertaisen ennalleenpalauttamisen. Iankaikkisesti on pysyvä totena se, mitä Herra sanoi seurakunnasta: „...*ja helvetin portit eivät sitä voita*” (Matt 16:18 saks. Raam.).

Meidän kansainvälisiin kokouksiimme, jotka kuukausittain tapahtuvat, ovat jo veljet ja sisaret tulleet koko maailmasta. Keskimäärin enemmän kuin 1700 kotipiiriä kuin myös kokonaisia seurakuntia yli 170 maasta internetin kautta yhdistyy meihin. Kaikkivaltias Jumala on pitänyt huolen kaikista alueista: vanhimmista ja diakoneista, laulajista ja instrumenttisoittajista, jotka rikastuttavat meidän jumalanpalveluksiamme; veljistä ja sisarista, jotka hallitsevat useampia kieliä, niin että sekä jumalanpalvelukset että myös prosyyyrit voidaan kääntää 15 kielelle; päteviä kanssatyöntekijöitä tekniikassa, painossa ja lähettämisessä. Alusta asti olemme voineet lähettää kaikki prosyyyrit, kirjat CD:t ja DVD:t maksutta kaikkeen maailmaan, sillä Jumala on johdattanut veljiä ja sisaria tukemaan kansainvälistä lähetystyötä. Hän ei ole unohtanut mitään. Hänelle olkoon siitä kiitos.

Me odotamme piakkoin lopullista Jumalan toimintaa Hänen omiensa keskuudessa, niin kuin Jaak 5:7-8:ssa on kirjoitettu: „***Niin olkaa kärsivällisiä, veljet, Herran takaisinpaluuseen asti. Muistakaa: peltomies odottaa maan kallista hedelmää, kärsivällisesti sitä vartoen, kunnes saa keväisen ja syksyisen saateen. Olkaa tekin käsivällisiä, vahvistakaa sydämenne, sillä Herran tulemus on lähellä.***” Hyvä kaikkien, jotka nyt ovat osalliset siihen, mitä Jumala parhaillaan tekee!

Uskonpuhdistuksen alku ja loppu

Uskonpuhdistusta Lutherin kautta 500 vuotta sitten muistavat tänä vuonna sekä evankelinen kuin myös katolinen kirkko lukuisilla osaksi ekumeenisilla tapahtumilla. Kuitenkin itseasiassa alkoi uudelleenajattelu takaisin siihen, mitä Raamatussa on kirjoitettu, yksilön kääntyminen Kristuksen, Lunastajan tykö, ja henkilökohtainen suhde Jumalaan jo 150 vuotta aikaisemmin John Wycliffin myötä Englannissa ja Jan Hussin myötä Tsekissä. Erasmus Rotterdamlainen, alankomaalainen, julkaisi ensimmäisenä Uuden Testamentin kreikkalaisella alkutekstillä. Uskonpuhdistus ei ollut rajoittunut Saksaan, vaan eteni yli koko Euroopan. Luther auttoi sen lopulliseen läpimurtoon. Koska hän tiedosti Raamatun tärkeyden, hän käänsi sen koko kansaa varten saksankielelle.

Kuvassa on esitetty joitakin henkilöitä, jotka esittivät uskonpuhdistuksen aikaan jotakin osaa: paitsi tsekiläinen Jan Hus Prahasta, tietenkin Martin Luther yhdessä vaimonsa Katharina von Boran ja ystävänsä Philipp Melancthonin kanssa, jotka vaikuttivat Saksassa, kuin myös Huldrych Zwingli, rohkea sveitsiläinen, Zürichissä ja Johannes Calvin, ranskalainen, Genevessä. On vaikuttavaa nähdä miehet ja naiset, jotka ovat osaltaan auttaneet uskonpuhdistuksen läpimurtoon.

Hän, joka lukee, miten erilaisia uskonpuhdistajien tieto ja aiheet olivat, joista he ovat kiistelleet toinen toistensa kanssa, käsittää, että se oli vain alku. Sitä seurasivat herätykset Menno Simonsin johdolla menoniittien perustajana, John Smithin alaisuudessa baptistien edeltäjänä kuin myös John Wesleyyn johdolla, josta herätyksestä metodistit ovat lähtöisin. Myös Graf Zinzendorfin veljesseurakunnalle ja muiden herätyssaarnaajien myötä vedettiin yhä enemmän mukaan seuraavina vuosisatoina raamatulliset aiheet ja pelastuskokemukset. Niin se meni eteenpäin aina 20. vuosisadan alkuun asti. Hellutaiherätys, joka alkoi hengenvuodatuksella 9. huhtikuuta 1906 Azusa-kadulla Los Angelesissa, oli läpimurto alkukristillisyyteen, mitä tulee hengenlahjoihin, mutta ei vielä apostolien puhtaaseen oppiin. Useimmat siitä syntyneet helluntaiseurakunnat ovat pysyneet kolminaisuususkontunnustuksessa, joka muotoiltiin Nikeassa 325 j.Kr., 381 kirkolliskokouksessa Konstantinopolissa laajennettiin ja nimitettiin „apostoliseksi uskonnustukseksi”. Täytyy selvästi tulla sanotuksi, että mainittuihin kirkolliskokouksiin ei ylipäänsä osallistunut yksikään apostoli. **Raamatullinen uskonnustustus on kirjoitettu vain Raamatussa**, ja vain se, mitä apostolit ovat opettaneet ylösnousseen Lunastajan toimeksiannossa suoran Pyhän Hengen johdatuksen alla, **on apostolinen ja Jeesuksen Kristuksen seurakunnalle pätevä loppuun asti**. On harhaanjohtamista kirjoittaa otsikko „ei mitään muuta evankeliumia”, kun sitten kuitenkin tuodaan esiin perinnäiset perinteet. Ei hyödytä ketään käyttää käsitettä „Raamatulle uskollinen”,

kun sitten seuraa tunnustus, joka on noussut esiin vasta valtiokirkon myötä 4. vuosisadalla, mutta jolla ei ole mitään yhteistä Raamatun kanssa. Näin ei Lunastaja puhu Joh 17:ssä monien kirkkojen ykseydestä, vaan uskovien hengellisestä ykseydestä: „*Minä heissä ja Sinä Minussa, että he pääsevät täydelliseen ykseyteen.*”

Sitä, mitä apostoli Paavalin täytyi kirjoittaa Jumalan tehtävässä, kaikkien tulisi miettiä kaikissa kristillisissä tunnustuksissa.

„Sen Jumalan armon mukaan, joka minulle on annettu, minä olen taitavan rakentajan tavoin pannut perustuksen, ja toinen sille rakentaa, mutta katsokoon kukin, kuinka sille rakentaa” (1Kor 3:10).

„... apostolien ja profeettain perustukselle rakennettuja, kulmakivenä itse Kristus Jeesus, jossa koko rakennus liittyy yhteen ja kasvaa pyhäksi temppeliksi Herrassa; ja hänessä tekin yhdessä muitten kanssa rakennutte Jumalan asu-mukseksi Hengessä” (Ef 2:20-22).

„Y k s i Herra, y k s i usko, y k s i kaste; yksi Jumala ja kaikkien Isä, joka on yli kaikkien ja kaikkien kautta ja kaikissa” (Ef 4:5-6).

„Mutta vaikka me, tai vaikka enkeli taivaasta julistaisi teille evankeliumia, joka on vastoin sitä, minkä me olemme teille julistaneet, hän olkoon kirottu!” (Gal 1:8).

Kaikille uskonpuhdistajille oli yhteistä, että he kielsivät paavin Kristuksen sijaisena, samoin siihen aikaan yleisen aneakaupan, Marian palvonnan, ylipäänsä pyhimys-, kuvien- ja pyhäinjäännöspalvonnan. Siihen lisäksi kuului myös puhdistus reformoiduissa kirkoissa: patsaat, kuvat, niin, vieläpä urut poistettiin. Valitettavasti oppi syntyneissä kirkoissa ja vapaakirkoissa ei yhä vieläkään pidä yhtä apostolien opin kanssa; tarkkaan katsottuna jokainen uskonyhteisö saarnaa omaa evankeliumiaan.

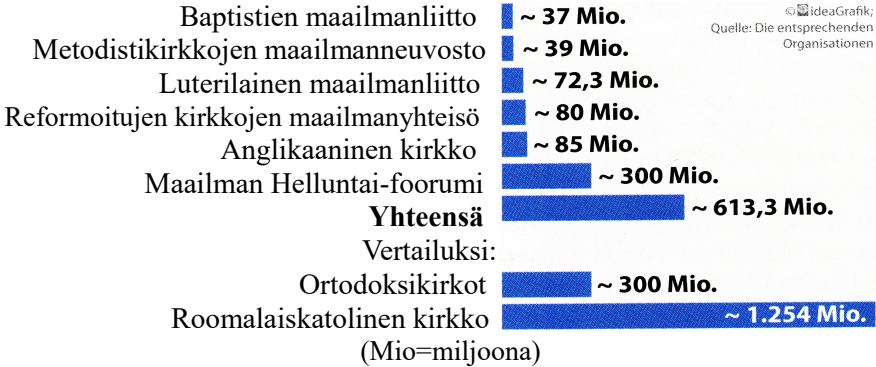
Apostolit eivät ole jättäneet meille kolmea eivätkä seitsemää sakramenttia, jotka tekevät autuaaksi. He ovat suorittaneet lähetyskäskyn Matt 28:19:stä, julistaneet evankeliumia sovitukselta Jumalan kanssa, syntien anteeksisaamista ja Mark 16:16 mukaisesti kaikki, jotka tulivat uskoviksi, **kastettiin Jeesuksen Kristuksen nimeen**. Se on uusitamentillinen liiton nimi, jossa Jumala on paljastanut itsensä meille Isänä Pojassa ja Pyhän Hengen kautta. Jumalan pelastus on vain Hänessä (Apt 4:12). Kolminaisuuskaavaa „Isän, Pojan ja Pyhän

Hengen nimeen” ei ole käytetty yhtään ainoaa kertaa Raamatussa. Kansainvälinen kirkkohistoria todistaa, että ensimmäisten kristillisten vuosisatojen aikana uskovaksitulleet kastettiin vain Herran Jeesuksen Kristuksen nimeen upotuskasteen kautta. Väärinymmärrys Matt 28:19:stä menee taaksepäin kirkolliskokoukseen vuonna 381 j.Kr..

Apt 2:ssa, seurakunnan perustamispäivänä, saarnattiin katumusta ja syntien anteeksisaamista: „*Niin Pietari sanoi heille: »Tehkää parannus ja ottakoon kukin teistä kasteen Jeesuksen Kristuksen nimeen syntienne anteeksisaamiseksi, niin te saatte Pyhän Hengen lahjan»*” (jae 38). Ensimmäiset kolmetuhatta antoivat kasta itsensä (Apt 2:37-41). Tämä on ainoa pätevä malli läpi koko apostolien tekojen: Filippus saarnasi Samariassa, ja heistä, jotka tulivat uskoon, kuvataan: „*...he olivat ainoastaan kastetut Herran Jeesuksen nimeen*” (luku 8:14-17). Pietari saarnasi roomalaisen sadanpäämiehen Korneliuksen talossa Jeesuksen Kristuksen evankeliumia ja Pyhä Henki lankesi kuulijoiden ylle. Sitten me luemme: „*Ja hän käski kasta heidät Jeesuksen Kristuksen nimeen*” (luku 10:43-48). Paavali saarnasi Efesossa niille, jotka seurasivat Johannes Kastajan oppia: „*Sen kuultuaan he ottivat kasteen Herran Jeesuksen nimeen*” (luku 19:3-6). Tämä pätee Jeesuksen Kristuksen seurakunnalle loppuun asti.

Satoja artikkeleita, puolesta ja vastaan, on kirjoitettu uskonpuhdistusjuhluvuoden yhteydessä Martin Lutherista ja aiheesta „uskonpuhdistus”. Eräs otsikko kuuluu „500 vuoden jakautuminen on kylliksi.” Kaikkialla tapahtuu sovintojumalanpalveluksia. Aina niissä on kyse „ykseys moninaisuudessa”. Mutta mihin jää yksilön sovitus Jumalan kanssa Jeesuksen Kristuksen, Lunastajan kautta (2Kor 5:14-21)? Kun tytärkirkot palaavat Rooman kirkon äidinhelmaan, ne todistavat sen kautta, että ne hengellisesti kuuluvat sinne. Kaikki, jotka löytävät armon Jumalan tykönä, palaavat takaisin alkuseurakuntaan, apostolien oppiin, joka lähti Jerusalemissa. Nyt kuuluu viimeinen kutsu, joka on suunnattu kaikille totisille uskoville, uskontoonkuulumisesta huolimatta, ja he seuraavat kutsua: „*Sentähden: »Lähtekää pois heidän keskeltänsä ja erotkaa heistä, sanoo Herra, älkääkä saastaiseen koskeko; niin minä otan teidät huostaani ja olen teidän Isänne, ja te tulette minun pojikseni ja tyttärikseni, sanoo Herra, Kaikkivaltias.»*” (2Kor 6:17-18).

Ja näin jakautuvat suuret ryhmät maailmankristillisyydessä

Luokaamme katse koko kristikuntaan. Kuka yli 2 miljardista on kokenut kääntymisen Kristuksen tykö? Kuka on kokenut uudestisyntymisen Sanasta ja Hengestä, jonka Herra itse vaatii: „*Jeesus vastasi ja sanoi hänelle: »Totisesti, totisesti minä sanon sinulle: joka ei synny uudesti, ylhäältä, se ei voi nähdä Jumalan valtakuntaa.*»” (Joh 3:3)? Kenellä on ollut pelastuskokemukset, niin kuin ne kuvataan alkukristillisyydestä? Vielä pätee se, mitä apostoli Johannes on kirjoittanut: „***Ja tämä on se todistus: Jumala on antanut meille iankaik-kisen elämän, ja tämä elämä on hänen Pojassansa. Jolla Poika on, sillä on elämä; jolla Jumalan Poikaa ei ole, sillä ei ole elämää***” (1Joh 5:11-12). Ei mikään uskonto, ei myöskään kristilliset, ole tuonut milloinkaan yhdellekään ihmiselle syntien anteeksisaamista eikä Jumalan pelastusta.

Myös 300 miljoonan helluntailaisen ja karismaatikon täytyy antaa kysyä itseltään: kuinka moni teistä on tehnyt parannuksen, pyytänyt syntien anteeksi-antamista ja **antanut kastaa** itsensä raamatullisesti **Herran Jeesuksen Kristuksen nimeen**? Eikö ole paljoo ennemminkin niin, että kaikki kirkot ja vapaa-kirkot julistavat omaa evankeliumiaan ja rakentavat omaa valtakuntaansa – eivät Kristukselle, pelastuksen kalliolle, vaan omalle uskontunustuksellensa? Ne ovat vakavat sanat, jotka Herra on puhunut Matt 7:21-22: „***Ei jokainen, joka sanoo minulle: 'Herra, Herra!', pääse taivasten valtakuntaan, vaan se, joka tekee minun taivaallisen Isäni tahdon. Moni sanoo minulle sinä päivänä: 'Herra, Herra, emmekö me sinun nimesi kautta ennustaneet ja sinun nimesi kautta ajaneet ulos riivaajia ja sinun nimesi kautta tehneet monta voimallista tekoa?' Ja silloin minä lausun heille julki: 'Minä en ole koskaan teitä tuntenut; menkää pois minun tyköäni, te laittomuuden tekijät!'***”

Rooma – Maailmanpääkaupunki

Perjantaina 24. maaliskuuta 2017 paavi Franziskus on vastaanottanut Vatikaanissa EU-valtio- ja hallituspäämiehet. Suuri aihe oli „roomalaisten sopimusten” 60. vuosipäivän juhla. Saksan liittotasavallan, Belgian, Alankomaiden, Luxemburgin, Ranskan ja Italian edustajat allekirjoittivat Roomalaiset sopimukset 25. maaliskuuta 1957 Rooman konservaattoripalatsissa. Ne ovat perusta Euroopan unionille. Jo viime vuoden alussa eräässä lehdistökonferenssissa paavi lupasi tehdä kaikkensa, „jotta Euroopan unionilla on voima ja myös innoitus antaa meidän kulkea eteenpäin”. Kaikki 27 allekirjoittivat nyt yhteisen julistuksen samassa salissa, jossa myös 1957 roomalaiset sopimukset päätettiin.

Vanha sanalasku sanoo: „Kaikki tiet johtavat Roomaan, mutta vain yksi tie johtaa ulos.” Profeetta Daniel on jo nähnyt neljä maailmanvaltaa (luku 2:36-45; luku 7:1-8): babylonialaisen, medo-persialaisen, kreikkalaisen ja viimeisenä roomalaisen, joka alkoi 63 e.Kr.. Kun Paavi Leo III kruunasi Kaarle Suuren keisariksi Pietarinkirkossa Roomassa vuonna 800, näki hän itsensä roomalaisten keisarien vallanperimyksessä. Vuoteen 1806 asti oli „pyhä Rooman valtakunta” yleinen nimitys roomalais-saksalaisten keisarien hallinta-alueelle.

Internetissä voi parhaiten seurata, miten Vatikaani kääriytyy kaikkeen mukaan, mitä maailmassa on meneillään. Pääasiassa siinä yhteydessä on kyse

rauhasta ja turvallisuudesta. Rauhansopimuksen kanssa Israelin ja palestiinalaisten välillä Vatikanin suoran välityksen kautta tullaan saavuttamaan näennäisesti päämäärä „Lähi-Idän” maailmanpolttopisteessä. Mutta silloin toteutuu, mitä Paavali on jo aikanaan kirjoittanut profeettallisessa kaukonäköisyydessä: **„Kun he sanovat: »Nyt on rauha ja turvallisuus«, silloin heidät yhtäkkiä yllättää turmio ...”** (1Tess 5:3; saks. Raam.).

Sen, mikä koskee Israelia, kaikkien pitäisi ottaa vakavasti, minkä Jumala itse sanoi Aabrahamille: **„Ja Minä siunaan niitä, jotka sinua siunaavat, ja kiroan ne, jotka sinua kiroavat; ja sinussa tulevat siunatuiksi kaikki sukukunnat maan päällä”** (1Moos 12:3). Tämä pätee vielä tänä päivänä, aivan samoin kuin lupaus: **„Ja Herra ottaa Juudan perintöosaksensa pyhässä maassa ja valitsee vielä Jerusalemin”** (Sak 2:16). Juudeahan kuuluu Israelin ydinmaahan, ja Jerusalemi oli Daavidin ajoista asti Israelin pääkaupunki. Jerusalemi mainitaan 780 kertaa Raamatussa. Neuvopäätöksensä mukaisesti Herra Jumala on vievä päätökseen lunastustyönsä ensin kansakunnista olevan seurakunnan kanssa ja sitten Israelin kanssa (Room 11 m.m.).

Raamatullisesti uskovien tulisi tarkata ajan merkkejä ja ottaa Herran Sanat vakavasti: **„Mutta kun nämä alkavat tapahtua, niin rohkaistaa itsenne ja nostakaa päänne, sillä teidän vapautuksenne on lähellä»** (Luuk 21:28).

Niinkuin Paavali on julistanut koko Jumalan neuvopäätöksen (Apt 20:27) ja tuonut kirjeissään esiin todella jokaisen raamatullisen aiheen, jokaisen opin kokonaiskuvallisesti, niin se on tapahtunut jälleen nyt. Meidän ajassamme William Branham oli Jumalan lähettämä mies. Hän on todella asettanut seurakunnan perusopit uudelleen valoon. Alkuperäinen oppi jumaluudesta, kasteesta, ehtoollisesta ja kaikista muista aiheista on asetettu esiin apostolien perustuksella.

Me emme voi korjaamisen kanssa odottaa viimeiselle tuomiolle saakka: silloin on ainaisesti liian myöhäistä. Tuomio alkaa nyt Jumalan huoneesta: **„Sillä aika on tuomion alkaa Jumalan huoneesta; mutta jos se alkaa ensin meistä, niin mikä on niiden loppu, jotka eivät ole Jumalan evankeliumille kuuliaiset?”** (1Piet 4:17). Nyt totisen julistuksen kautta kaikki palautetaan ennalleen Jeesuksen Kristuksen seurakunnassa ja tuodaan päätökseen.

Niin pian kuin viimeinen sanoma on toteuttanut päämääränsä, Herra Ylkänä on palaava takaisin (Matt 25:1-10) ja ottava morsiusseurakunnan tykönsä (Joh 14:3). Viisaat neitsyet Karitsan morsiamena ovat menevä sisään hääaterialle

(Ilm 19:7). Minä uskon sen, mitä Herra sanoi veli Branhamille, nimittäin että paljastetun Sanan sanoma, joka uskottiin hänelle, edeltää Kristuksen toista tulemusta. Nyt tulee kaikki, myös totisen Sanan julistus päätökseen. Hyvä sen, joka voi uskoa, niin kuin Aabraham on uskonut Jumalaa (1Moos 17:5; Room 4:17)!

Paavali on voinut kirjoittaa viimeisessä kirjeessä Timoteukselle: **„Mutta Herra auttoi minua ja vahvisti minua, että sanan julistaminen minun kauttani tulisi täydelleen suoritetuksi, ja kaikki pakanat sen kuulisivat; ja minä pelastuin jalopeuran kidasta”** (2Tim 4:17). Minä kiitän Herraani, että Hän on itse kutsunut minut, lähettänyt ja antanut ohjeet. Lopuksi minä sanon kiitoksen Hänelle etuoikeudesta, että olen saanut kantaa puhdasta Sana-Sanomaa tähän päivään asti kaikkeen maailmaan. Hänelle olkoon kunnia aina ja iankaikkisesti.

Kaikkien veljien ja sisarien kanssa Kristuksessa maailmanlaajuisesti me olemme läheisesti yhteenliitetyt ja muistamme toinen toisiamme rukouksissamme. Herra Jumala siunatkoon erityisesti koko maapallolla veljiä, jotka jakavat puhdasta Sanaa, puhdasta hengellistä ruokaa.

„Mutta hänelle, joka voi varjella teidät lankeamasta ja asettaa teidät nuhteettomina, riemuitsevina, kirkkautensa eteen, hänelle, ainoalle Jumalalle ja meidän pelastajallemme Herramme Jeesuksen Kristuksen kautta, hänelle kunnia, majesteetti, voima ja valta ennen kaikkia aikoja ja nyt ja iankaikkisesti! Amen” (Juuda 24-25).

Me kaikki odotamme sitä, että 1Tess 4:13-18 toteutuu: *„Sillä itse Herra on tuleva alas taivaasta, heti kun Hänen käskyhuutonsa kuuluu, heti kun enkeli-ruhtinaan ääni kaikuu ja Jumalan pasuna soi, ja Kristuksessa kuolleet nousevat ylös ensin; sen jälkeen meidät, jotka vielä elämme ja olemme jääneet jäljelle, temmataan yhdessä heidän kanssaan Herraa vastaan yläilmoihin.”* Herra siunatkoon teitä kaikkia.

Jumalan tehtävässä toimien

Bro. Frank

Rakkaat veljet ja sisaret Herrassa,

Syvällä kiitollisuudella sydämessäni minä katselen taaksepäin 47 vuotta, mistä saakka olen oppinut tuntemaan veli Frankin. Minä voin todella sanoa: *„Nyt minä tiedän, että sinä olet Jumalan mies ja että Herran Sana sinun suussasi on tosi”* (1Kun 17:24).

Alusta asti minä sain kuulla veli Branhamin käännettyt saarnat saksankielellä veli Frankin suusta ja lukea kiertokirjeet ja kirjaset, jotka hän on kirjoittanut kaikista tärkeistä raamatullisista aiheista.

Profeetallinen Sana meidän aikaamme varten asetettiin oikein paikoilleen samoin kuin kaikki tapahtumat, jotka ovat yhteenliittyneenä lopunaikaan. Tämä on merkittävästi ollut avuksi meidän hengelliselle kasvullemme.

Minä itse voin todistaa, miten Jumalan Henki on ollut toimivana kokouksissa. Jumalan Sana on joka kerta paljastettu meille tuoreena Jumalan valtaistumelta.

Jumalan armon kautta olen saanut seurata myös veli Frankia joillakin lähetysmatkoilla, erityisesti portugalinkielisissä maissa.

Alkuperäissiemen, Jumalan Sana on kylvetty. Sama oppi, jonka apostolit ovat saaneet meidän Herraltamme, on julistettu. Meidät on tuotu takaisin isiemme uskoon Mal 4:5-6:n lupauksen mukaisesti. Varastoitu ruoka on jaettu Matt 24:45-47 mukaisesti.

En ole milloinkaan kuullut veli Frankin suusta mitään muuta kuin puhdasta Jumalan Sanaa. On niitä, jotka ovat pysähtyneet paikoilleen valtavaan veli Branhamin palvelustehtävään ja ovat kääntäneet kiertoon hänen vaikeastiymmärrettäviä ilmaisujaan omaksi turmioksekseen (2Piet 3:16), ja on niitä, jotka kulkevat mukana siinä, mitä Jumala parhaillaan tekee ja asettavat kaiken raamatullisesti oikein paikoilleen.

Me olemme nyt Herran välittömän takaisinpaluun edessä. Ponnistelkaamme kaikella innolla ja tuokaamme Jumalan työ ja erityisesti Hänen Sanansa kantaja rukouksessa Jumalan eteen. Ajatelkaa sitä: Parhain tulee vielä!

Kristuksen rakkaudessa yhteenliitettynä

Teidän veljenne Helmut Miskys

